

Sygn. akt I C 875/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2020 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 7500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, 140,00 zł tytułem odszkodowania oraz 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. Z. tytułem zadośćuczynienia kwotę 5500,00 zł (pięć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. Z. kwotę 2039,55 zł (dwa tysiące trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 97,14 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania orzeczonych prawomocnym postanowieniem z dnia 11 października 2019 r.

Sygn. akt I C 875/18

UZASADNIENIE

Powód K. Z. w dniu 21 maja 2018 r. wniósł pozew przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W., żądając zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 140,00 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda K. Z. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2017 r. w C., kierujący pojazdem służbowym marki S. (...) nr rej. (...) P. O., funkcjonariusz policji nie zachował należytej ostrożności wjeżdżając na czerwonym świetle na skrzyżowanie ul. (...) U. Legionowych oraz ul. (...), w wyniku czego wymusił pierwszeństwo przejazdu na kierującym pojazdem marki M. nr rej. (...) K. Z.. W wyniku naruszenia zasady pierwszeństwa przez kierującego radiowozem P. O. doszło do zderzenia pojazdów S. (...) oraz M..

Następnie wskutek kolizji pojazd M. uderzył w pojazd N. (...) nr rej. (...), co spowodowało, że pojazd potoczył się do tyłu i uderzył w pojazd marki V. (...) nr rej. (...) (bezsporne).

Kierujący pojazdem marki M. K. Z. z miejsca zdarzenia został przewieziony do (...) Szpitala Wojewódzkiego w C.. Po przeprowadzeniu badań, między innymi badania kontrolnego TK głowy, klatki piersiowej i jamy brzusznej oraz RTG barku stwierdzono u niego uraz głowy z utratą przytomności oraz uraz barku lewego i ramienia. Ponadto u K. Z. po wypadku występowały zawroty głowy i zaburzenia pamięci. K. Z. skarżył się na dolegliwości bólowe w okolicach klatki piersiowej i barku lewego. Po kilku godzinach obserwacji na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym został wypisany do domu, z zaleceniem noszenia temblaka podtrzymującego lewą rękę, kuracją farmakologiczną oraz kontynuacją leczenia w poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej. W wyniku tego zdarzenia drogowego K. Z. doznał uszkodzenia słuchenia barku lewego bez trwałych następstw (bezsporne).

K. Z. w dniu 22 maja 2017 r. wykonał badanie USG lewego stawu barkowego ze względu na nieustępujące dolegliwości bólowe. Badanie to wykazało poszerzenie szpary stawowej, uniesienie obojczyka oraz występowanie obrzęku. K. Z. odbył rehabilitację. Zabiegi rehabilitacyjne trwały do grudnia 2017 r. (bezsporne).

K. Z. po urazie przez okres około dwóch miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po wypadku występował u K. Z. lęk przed jazdą samochodem; przez około rok po kolizji korzystał z pomocy psychologa (bezsporne).

Pojazd S. (...) nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu w (...) Spółka Akcyjna w W. (bezsporne).

W toku postępowania przed zakładem (...) otrzymał zadośćuczynienie w kwocie 500,00 zł oraz odszkodowanie w wysokości 100,00 zł z tytułu uszkodzenia telefonu H. D.. K. Z. otrzymał ponadto zwrot kosztów leczenia w kwocie 871,49 zł, zwrot kosztów przejazdu – 50,00 zł oraz zwrot utraconych korzyści/zarobków – w kwocie 1552,02 zł (bezsporne).

Prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 10 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny uznał obwinionego P. O. za winnego tego, że w dniu 13 maja 2017 r. około godziny 13.10 w C. na skrzyżowaniu ulicy (...) U. Legionowych z ulicą (...) ,kierując radiowozem oznakowanym marki S. (...) nr rej. (...), jadąc jako pojazd uprzywilejowany, nie zachował szczególnej ostrożności wjeżdżając na skrzyżowanie gdy sygnalizator świetlny „S-1” nadawał sygnał czerwony, w wyniku czego wymusił pierwszeństwo przejazdu kierującemu pojazdem marki M. nr rej. (...), doprowadzając do kolizji z tym pojazdem, który następnie uderzył w pojazd N. (...) nr rej. (...), co spowodowało, że pojazd ten potoczył się do tyłu i uderzył w pojazd marki V. (...) nr rej. (...), czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1000,00 zł (akta II W 612/17).

Zakres doznanych podczas zdarzenia drogowego obrażeń nie wpływa na fizyczne funkcjonowanie organizmu K. Z.. Po zdarzeniu przez okres około 4 tygodni odczuwał dolegliwości bólowe stopnia umiarkowanego; w tym okresie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Obecnie K. Z. uskarża się na dolegliwości bólowe, które mają charakter subiektywny i nie znajdują potwierdzenia w badaniu klinicznym. Obecnie nie stwierdza się u niego odchyień w zakresie narządów ruchu. Przebyty uraz nie ma wpływu na aktywność życiową, zawodową oraz ogólną sprawność organizmu powoda. Pierwotna struktura anatomiczna nie została trwale uszkodzona. K. Z. nie wymagał pomocy osób trzecich. K. Z. nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (opinia biegłego sądowego w zakresie (...) k. 212 – 212 v).

W dniu 9 czerwca 2017 r. K. Z., w związku z odczuwanym przez niego bólem barku po stronie prawej, miał wykonane badanie USG barku prawego oraz odbył konsultację ortopedyczną. Koszt tego badania wyniósł 200,00 zł. W badaniu stwierdzono nieznaczne poszerzenie kaletki podbarkowej. Podczas zdarzenia drogowego z dnia 13 maja 2017 r. K. Z.

nie doznał uszkodzenia barku prawego i odczuwane dolegliwości nie pozostają w związku z tym zdarzeniem (faktura k. 12, wynik badania k. 28, ocena kompleksowa k. 133 – 136, opinia biegłego sądowego w zakresie (...) k. 212 – 212 v).

Zdarzenie drogowe z dnia 13 maja 2017 r. wywołało u K. Z. skutki i charakterze psychologicznym, których największe nasilenie obejmowało okres 5 – 6 miesięcy po kolizji. W początkowym okresie doświadczył przede wszystkim dolegliwości bólowych, problemów ze snem, zaburzeń w zakresie zapamiętywania i odtwarzania, trudności w koncentracji oraz większej niż dotychczas impulsywności i drażliwości. Występowały u niego niektóre objawy stresu pourazowego. Natężenie tych dolegliwości nie było wysokie, ale powodowało u niego dyskomfort. K. Z. przyjmował ziołowe leki uspokajające, środki nasenne oraz leki przeciwbólowe przepisane przez lekarzy; korzystał także z pomocy psychologicznej. Na skutek zdarzenia K. Z. stał się bardziej nerwowy w stosunku do swojej żony i małoletniej córki, szybciej traci cierpliwość i jest bardziej konfliktowy. K. Z. nadal ma problemy ze snem, problemy z koncentracją, lęk przed jazdą pojazdem. Wrócił wprawdzie do kierowania pojazdem, jednakże nie czuje się w tej roli tak komfortowo jak przed wypadkiem. Pogorszeniu uległa również jego samoocena, co wiązało się z dyskomfortem związanym z wyglądem fizycznym w związku z koniecznością zabiegów stomatologicznych oraz przekonaniem o zależności od innych osób. Trudności te nie mają charakteru trwałego (opinia biegłej sądowej w zakresie psychologii A. W. k. 226 – 239, 257 – 258).

Podczas zdarzenia z dnia 13 maja 2017 r. uległ uszkodzeniu telefon K. zawadzkiego H. (...). K. Z. otrzymał odszkodowanie w wysokości 50,00 zł. A. T., prowadzący działalność gospodarczą w zakresie m. im. telefonii komórkowej, oszacował koszt naprawy telefonu na kwotę 240,00 zł (kosztorys naprawy k. 70).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt szkody, akt sprawy o wykroczenie II W 612/17 Sądu Rejonowego w Ciechanowie, dokumentacji medycznej (k. 97 – 114), faktury (k. 12), wyniku badania (k. 28), kosztorysu naprawy (k. 70), opinii biegłego sądowego z zakresu (...) (k. 212 – 212 v), opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii A. W. (k. k. 226 – 239, 257 – 258) oraz zeznań powoda K. Z. (k. 190 – 191, 272 – 273).

W ocenie Sądu, okoliczności sprawy w zakresie odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, a także przebytego przez powoda K. Z. leczenia, jak też doznanych przez niego w związku ze zdarzeniem z dnia 13 maja 2017 r. dolegliwości, są bezsporne.

Stan zdrowia powoda K. zawadzkiego w związku z doznanym w dniu 13 maja 2017 r. urazem Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych sporządzonych w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, zarówno opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii A. W., jak również opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii L. G. zostały opracowane w sposób rzetelny i fachowy. Biegli poczynili ustalenia przy uwzględnieniu dokumentów z akt sprawy i po przeprowadzeniu badania powoda. Uwzględniając swoje doświadczenie zawodowe oraz wiedzę, przedstawili Sądowi ocenę stanu psychicznego, emocjonalnego powoda oraz ocenę stanu jego zdrowia fizycznego. Biegła sądowa A. W. zawarła opis przeżywanych emocji, natomiast biegły sądowy L. G. ocenę stanu fizycznego, jak również wpływ kolizji na funkcjonowanie powoda w życiu codziennym. Sąd uwzględnił obydwie opinie, a ustalenia w nich przyjęte przyjął jako własne.

Spór pomiędzy stronami ograniczał się przede wszystkim do ustalenia wysokości przysługującego powodowi K. Z. zadośćuczynienia. Podkreślić należy, że przyznając świadczenie w toku postępowania przed zakładem ubezpieczeń, co do zasady uznano roszczenie powoda K. Z., sporna jest jedynie wysokość należnego mu świadczenia z tytułu zadośćuczynienia.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda K. Z. co do faktu naprawy telefonu H. (...) za kwotę 240,00 zł. Powód przedstawił wprawdzie kosztorys naprawy telefonu, jednakże nie dysponuje dowodem naprawy telefonu i zapłaty ceny. Powyższa okoliczność, przy powszechnej dostępności aparatów telefonicznych nowszej generacji, budzi wątpliwości co do wiarygodności zeznań powoda w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda K. Z. zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo tj. w zakresie pierwszego z dochodzonych roszczeń, a zatem co do żądania zadośćuczynienia, jednak nie w wysokości żądanej przez powoda w kwocie 7500,00 zł., lecz w kwocie niższej ustalonej przez Sąd tj. 5500,00 zł.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, a probowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

Dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powód w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 13 maja 2017 r. doznał obrażeń ciała, które skutkowały przede wszystkim czasowym obniżeniem jego pełnej sprawności, jak również pogorszeniem jego stanu psychicznego. Przed kolizją drogową powód był w pełni zdrowym, aktywnym zawodowo mężczyzną, mającym udane życie rodzinne. W wyniku kolizji doznał urazu barku lewego, który powodował u niego dolegliwości bólowe, w związku z czym przez okres kilku tygodni przebywał na zwolnieniu lekarskim. Ponadto odczuwał zawroty głowy, zaburzenia koncentracji oraz ogólny spadek samopoczucia. Przez około rok po kolizji korzystał z pomocy psychologicznej z uwagi na zły stan psychiczny, który odczuwał prawie w każdej strefie życia. W domu stał się rozdrażniony i nerwowy, miał problemy ze snem, odczuwał lęk przed jazdą samochodem oraz brak ochoty na bliskość fizyczną; ograniczył swoje kontakty towarzyskie. Uraz barku, którego doznał, nie pozostawił trwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast dolegliwości związane z odczuwanym złym samopoczuciem tj. nerwowość, zaburzona koncentracja, problemy ze snem, ustąpią samoistnie.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi K. Z. w związku ze zdarzeniem z dnia 13 maja 2017 r. zadośćuczynienie w wysokości 500,00 zł.

Powód K. Z. domaga się obecnie dopłaty do wypłaconego już zadośćuczynienia w wysokości 7500,00 zł. Uznać zatem należy, że, jego zdaniem, wysokość należnego mu zadośćuczynienia powinna wynieść łącznie 8000,00 zł.

Powód uzasadniając swoje roszczenie wskazał, że ustalając wysokość odszkodowania należy wziąć pod uwagę rozmiar i rodzaj doznanych obrażeń, następstwa tych obrażeń zarówno w strefie fizycznej, jak i psychicznej, długotrwałość procesu rehabilitacji, potrzebę stałej rehabilitacji i leczenie farmakologicznego, stopień nasilenia dolegliwości bólowych, konieczność korzystania z opieki i wsparcia innych osób, a także stopień oszpecenia ciała, zmianę charakteru dotychczasowego życia, a także wiek powoda.

W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo,

oszczędzenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, kwota przyznanego w 2017 r. zadośćuczynienia nie była adekwatna do doznanej przez powoda K. Z. szkody. Niewątpliwie powód K. Z. poniósł krótkotrwały uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu lewego barku oraz uszczerbek na zdrowiu psychicznym. Jednakże na podstawie opinii biegłych sądowych należy stwierdzić, że powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, zarówno pod względem fizycznym, jak i psychicznym. Fizyczny uraz został wyleczony, a tylko od powoda zależy czy w pełni powróci do dawnych aktywności (jazda na rowerze, wędkarstwo). Jeżeli chodzi o dolegliwości psychiczne to nawet jeżeli powód nie powrócił jeszcze w pełni do zdrowia psychicznego po doznanych przeżyciach, to nastąpi to samoistnie z biegiem czasu. Ponadto, nie bez znaczenia jest tutaj wiek i sytuacja rodzinna powoda. W chwili wypadku był on młodym mężczyzną, oczekującym na powiększenie się rodziny. Swoją sytuację odczuwał jako uzależnienie od osób trzecich (żony, kolegów w pracy), przez pewien czas nie jeździł samochodem jako kierowca, w pracy otrzymał niższe wynagrodzenie z powodu pobytu na zwolnieniu lekarskim. Te czynniki miały wpływ na pogorszenie jego stanu psychicznego. Oczywistym jest, że powód nie odniósł podczas tamtego zdarzenia drogowego trwałych urazów, nie może to jednak prowadzić do oddalenia powództwa. Trwałość i stopień doznanych obrażeń mają jedynie wpływ na wysokość kwoty zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu, powodowi K. Z. przysługuje zadośćuczynienie w kwocie 6000,00 zł, które odpowiada stopniowi doznanej przez niego szkody. Stąd też, przy uwzględnieniu wypłaconego już powodowi zadośćuczynienia, Sąd zasądził na jego rzecz dodatkowo kwotę 5500,00 zł. W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 2000,00 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd powództwo oddalił, uznając je za niezasadne.

Sąd, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 5500,00 zł, zasądził od dnia 1 sierpnia 2018 r. Sąd miał na uwadze, że stosownie do art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od daty złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Sąd miał na uwadze, że dopiero wraz z pozwem powód przedstawił dowód podjęcia terapii psychologicznej, co niewątpliwie miało wpływ na wysokość należnego mu zadośćuczynienia. Stąd też, Sąd uwzględnił roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu tj. 1 sierpnia 2018 r.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów leczenia, wskazać należy, że zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje zatem wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe. Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania, w tym kosztów rehabilitacji. W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, wizyt u specjalistów, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez,

kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie I ACa 1306/13). Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje zatem wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym – zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej – przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1018/00).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że z treści opinii biegłego sądowego L. G., jak też przedstawionych dokumentów (wynik badania, ocena kompleksowa), wynika, że powód K. Z. może odczuwać dolegliwości związane z jakimś stanem chorobowym barku prawego, jednakże stan ten nie pozostaje w związku ze zdarzeniem z dnia 13 maja 2017 r. i nie jest skutkiem kolizji. Koszty zatem badania USG nie pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 13 maja 2017 r., a zatem w tym zakresie żądanie zwrotu kosztów leczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Podobnie – jako niezasadne - ocenić należy żądanie zapłaty kwoty 140,00 zł tytułem odszkodowania.

Powód K. Z. dochodzi swego roszczenia na zasadach ogólnych, wynikających z art. 361 - 363 kc. Szkada objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega bowiem naprawieniu właśnie według tych ogólnych zasad. Wynika to z treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Szkodą jest uszczerbek, jakiego doznała określona osoba w swych dobrach lub interesach. W efekcie owo naprawienie szkody ma zmierzać do odwrócenia w dobrach poszkodowanego skutków zdarzenia wyrządzającego mu szkodę i przywrócenia - w znaczeniu prawnym - stanu, jaki by istniał gdyby owo zdarzenie nie nastąpiło (por. Kodeks Cywilny Tom I „Komentarz do artykułów 1 – 534” pod redakcją prof. E. Gniewka C.H. BECK Warszawa 2004, str. 838). Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy, trzeba opowiedzieć się za takim sposobem ustalenia odszkodowania, które zapewni poszkodowanemu uzyskanie świadczenia umożliwiającego przywrócenie uszkodzonego telefonu do stanu przed kolizji.

Wskazać jednak należy, że to na powodzie K. Z. ciąży – z mocy art. 6 kc - obowiązek wykazania wysokości należnego mu odszkodowania. Za niewystarczające w tym zakresie uznać należy przedstawienie kosztorysu naprawy telefonu sporządzone przez zakład prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu i naprawy tego typu urządzeń. Powód nie przedstawił dowodu naprawy pojazdu, nie wykazał też w sposób należyty kosztów jego naprawy.

Orzekając o kosztach procesu Sąd miał na uwadze treść art. 100 zd. 1 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Wskazać należy, że Sąd uwzględnił roszczenia powoda w 70 % i w takim stosunku obciążył strony kosztami procesu w zakresie kosztów opinii biegłych sądowych, które łącznie wyniosły 1373,84 zł. Powód zapłacił te koszty do kwoty 1276,14 zł, a – przy przyjęciu wskaźnika 30 % - powinien ponieść je do kwoty 412,15 zł. Pozostałą część kosztów opinii biegłych tj. kwotę 97,14 zł uiszczono tymczasowo z sum budżetowych. Powodowi zatem przysługuje zwrot poniesionych kosztów opinii biegłych w kwocie 864,55 zł ((...),70 – 412,15).

Orzekając w zakresie kosztów zastępstwa procesowego, Sąd miał również na względzie wynik procesu i w związku z tym Sąd przyznał powodowi zwrot kosztów w tym zakresie w wysokości 900,00 zł tj. w wysokości różnicy pomiędzy stawką od uwzględnionej (1800,00 zł) a oddalonej (900,00 zł) części powództwa. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot części opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa tj. kwotę 275,00 zł.

Łącznie zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu części kosztów procesu kwotę 2039,55 zł (864,55 + 275,00 + 900,00).

Jednocześnie w pkt IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 97,14 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania orzeczonych prawomocnym postanowieniem z dnia 11 października 2019 r. stosownie do art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 113 cyt. ustawy.